

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **T. W.**, narozený X
bytem X
zastoupený JUDr. Janem Walterem, advokátem
se sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**
se sídlem Lidické náměstí 899/9, 400 01 Ústí nad Labem

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě podal prostřednictvím svého právního zástupce žalobu na ochranu proti nečinnosti žalované, kterou se domáhal, aby soud rozsudkem vyslovil, že *žalovaná je povinná vydat do patnácti dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 25. 2. 2019*. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalované povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobce v žalobě uvedl, že dne 25. 2. 2019 požádal žalovanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) o poskytnutí přehledu videozáznamů pořízených Policií České republiky v obci Kovářská, v areálu bývalého podniku Benar (Sponit) v letech 2012 až 2017, včetně stručného popisu toho, co je na záznamu zachyceno, jak je záznam dlouhý, kdy byl záznam pořízen, kým byl pořízen, na jakém médiu byl prvotně uložen, kdy a na jaké médium byl záznam přenesen, kdo rozhodl o přenesení záznamu a z jakého důvodu, zda a kdy byl záznam vymazán, kdo rozhodl o vymazání záznamu a z jakého důvodu, v rámci jaké věci byl záznam pořízen a uchováván. Dále požádal o poskytnutí všech kopií veškerých písemností, v nichž jsou vyžádané údaje zachyceny. Připomněl znění § 15 odst. 1 InfZ a doplnil, že se mu dostalo vyžádané informace o tom, že žalovaná pořídila v areálu bývalého podniku Benar v letech 2012 až 2017 celkem 4 videozáznamy. První videozáznam byl pořízen dne 30. 7. 2016 v 08:36 hodin, druhý byl pořízen na základě oznámení dne 30. 7. 2016 v 11:45 hodin, třetí byl pořízen na základě oznámení dne 30. 7. 2016 v 12:45 hodin a čtvrtý byl pořízen na základě oznámení dne 8. 8. 2016 v 16:26 hodin. Připustil, že se mu dostalo všech vyžádaných údajů o prvním videozáznamu a části vyžádaných údajů o zbývajících třech videozáznamech. Ohledně zbylých údajů byla žádost odmítnuta. Dále žádal o písemnosti, v nichž jsou vyžádané údaje o videozáznamech zachyceny, což žalovaný vyřídil poskytnutím devíti úředních záznamů.
3. Žalobce namítal, že v případě prvního videozáznamu nebyly poskytnuty písemnosti, v nichž byly údaje o pořízení videozáznamu zaznamenány, neboť videozáznam byl pořízen prap. R. N. na osobní videokameru, tedy prvotně byl uložen na SD kartě, dne 30. 7. 2016 byl přenesen na externí disk OOP Vejprty, o přenesení rozhodl prap. R. N., a to z důvodu vyhodnocení přenesení jako potřebného. Trval na tom, že tyto písemnosti mu nebyly poskytnuty a žalovaná v tomto rozsahu nerozhodla o odmítnutí žádosti. V případě druhého a třetího videozáznamu žalobce namítal, že nedošlo k vyřízení žádosti ohledně poskytnutí písemností, v nichž jsou tyto údaje zachyceny, ani nedošlo v tomto rozsahu k odmítnutí žádosti. Dále žalobce namítal, že žalovaná nedostatečně dohledávala vyžádané informace a neposkytla všechny své písemnosti, na nichž byla metadata (pozn. soudu: data, která poskytují informace o jiných datech) o videozáznamech zachycena. Uvedl, že k prokázání svého tvrzení předloží důkazy při jednání soudu.
4. Žalobce trval na tom, že postupem žalované byl zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Doplnil, že vyčerpal prostředky stanovené InfZ k ochraně před nečinností žalované, neboť ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) InfZ podal stížnost, které nebylo vyhověno. Závěrem žalobce odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, v němž se vyjádřil k postupu povinného subjektu nadřízeným správním orgánem po podané stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 4 Ans 15/2009-56, v němž se vyjádřil k formulaci výroku rozhodnutí vydaného dle § 81 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná předložila k výzvě soudu písemné vyjádření k žalobě a správní spis č. j. KRPU-39485/ČJ-2019-0400KR-Pl, který se vztahuje k žádosti žalobce o informace ze dne 25. 2. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- 2019, a dále správní spis č. j. KRPU-227569/ČJ-2017-0400KR-Pl, který se vztahuje k totožné žádosti žalobce o informace ze dne 18. 11. 2017. Doplnila, že žalobce se v předchozím řízení domáhal zrušení rozhodnutí nadřízeného správního orgánu (Ministerstva vnitra) ze dne 5. 2. 2018, č. j. MV-144061-7/KM-2017, kterým bylo dle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ rozhodnuto o jeho stížnosti proti postupu žalované ve věci vyřízení žádosti o poskytnutí informace ze dne 18. 11. 2017 tak, že postup žalované byl potvrzen, tedy stížnosti žalobce nebylo vyhověno. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2019, č. j. 8 A 35/2018-49, byla žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 2. 2018, č. j. MV-144061-7/KM-2017, odmítnuta. S ohledem na totožná znění žádostí žalobce o informace ze dne 25. 2. 2019 a dne 18. 11. 2017 a odmítnutí žaloby Městským soudem v Praze se žalovaná domnívala, že žalobci nejde o právo na přístup k informacím, nýbrž o možnost zahájení nového správního řízení včetně nového přezkumu správním soudem.
6. K námitce nevypořádání žádosti žalovaná odkázala na sdělení ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPU-39485-6/ČJ-2019-0400KR-Pl. Trvala na tom, že žalobci poskytla kopie veškerých písemností, v nichž jsou vyžádané údaje zachyceny, a to po vyloučení informací v souladu s § 8a InfZ, které bylo provedeno začerněním. Doplnila, že o vyloučení bylo rozhodnuto ve smyslu § 15 odst. 1 InfZ rozhodnutím ze dne 5. 4. 2019, č. j. KRPU-39485-7/ČJ-2019-0400KR-Pl. Přílohou sdělení bylo devět úředních záznamů.
7. Dále se žalovaná vyjádřila k námitce žalobce, že nedostatečně dohledávala požadované informace a neposkytla všechna data, na kterých byla metadata o videozáznamech zachycena, s tím, že důkaz bude předložen na jednání soudu, uvedla, že žalobce nesplnil náležitosti podání podle § 37 odst. 3 a § 80 odst. 3 písm. c) s. ř. s., že k podání musí být připojeny listiny, kterých se podatel dovolává, a že žaloba musí obsahovat označení důkazů, jichž se žalobce dovolává. Pokud žalobce uvedl, že důkaz bude předložen na jednání soudu, pak nedostal požadavkům náležitosti žaloby jako prostředku proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s., čímž bylo porušeno právo na rovnost zbraní, a tedy standardy spravedlivého procesu, jak požaduje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 18/2008-68. Domnívala se, že žalobce buď žádný důkaz nemá, anebo úmyslně protahuje stav tvrzené nečinnosti, neboť při předložení důkazu by mohla žalovaná na důkaz reagovat a případně tvrzený stav nečinnosti odstranit dříve než tento stav bude soudem prohlášen při vyhlášení rozsudku.
8. Žalovaná se domnívala, že žalobci v případě vyhovění žaloby nenáleží odměna za úkon advokáta za převzetí zastoupení a přípravu zastoupení, neboť již v předchozí žádosti byl zastoupen stejným právním zástupcem. Trvala na tom, že v předmětném správním řízení postupovala s náležitou péčí a žádost žalobce zcela vyřídila. Doplnila, že právo na informace by mělo být vykládáno ve smyslu materiálním, nikoliv formálním. Názor Ústavního soudu o přepjatém formalismu podle žalované platí nejen pro orgány veřejné moci, ale i pro žadatele žádostí dle InfZ, aby nedošlo ke zneužití práva na informace.

Replika a vyjádření žalobce k vyjádření žalované

9. V replice žalobce uvedl, že úvaha žalované o motivech žádosti není správná. Připustil, že předchozí žádost o informace byla s ohledem na tehdejší rozhodovací praxi shledána nepřipustnou podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40. V této době již žalobci uplynula lhůta pro podání žaloby
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proti nečinnosti, a proto mu nezbylo, než žádost o informace podat znovu. Trval na tom, že žalovaná byla nečinná, což mu nelze klást za vinu. Podotkl, že v žalobě uvedl tři okruhy informací, přičemž ke dvěma z nich se žalovaná věcně nevyjádřila, pouze odkázala na svůj přípis, a ke třetímu namítla porušení práva rovnosti zbraní. Objasnil, že v žalobě záměrně neuvedl, které konkrétní informace mu nebyly poskytnuty, aby žalovaná nemohla postupovat tak, že by mu je dodatečně, před rozhodnutím soudu o podané žalobě na ochranu proti nečinnosti, poskytla. Dále uvedl, že k první žádosti o informace ze dne 18. 11. 2017 mu žalovaná poskytla pouze šest úředních záznamů, přičemž při druhé žádosti o informace mu poskytla záznamů devět, ačkoliv všechny úřední záznamy byly datované před podáním prvním žádosti o informace. Domníval se, že žalovaná tři úřední záznamy nedohledala nebo zatajila, a proto nemá důvěru v pečlivost žalované při vyhledávání a poskytnutí informací.

10. Ve vyjádření ze dne 29. 7. 2020 žalobce zdůraznil, že požádal o poskytnutí kopií veškerých písemností, v nichž jsou vyžádané údaje zachyceny. Žalovaná mu sice poskytla konkrétní údaje o videozáznamech (metadata), ale neposkytla mu písemnosti, v nichž jsou tato metadata zaznamenána. Žalobci tak kupříkladu nebyla poskytnuta písemnost obsahující údaj o tom, že videozáznam A byl pořízen prap. N. Žalobce záměrně neoznačil v žalobě důkaz prokazující jeho tvrzení, aby žalovanou přiměl ještě jednou a pečlivě prohledat své dokumenty a poskytl žalobci skutečně všechny písemnosti, o které žádal. To se nestalo, proto žalobce navrhl důkaz čtením listiny žalovaného ze dne 5. 1. 2018, č. j. KRPU-227569-11/ČJ-2017-0400KRPI, kterou žalovaný vyřizoval předchozí obdobnou žádost žalobce. Listina obsahuje vyžádaná metadata o videozáznamech, a přitom nebyla žalovaným poskytnuta k jeho žádosti ani nebyla žádost v této části odmítnuta.
11. Ve vyjádření ze dne 4. 9. 2020 žalobce k argumentaci žalované přednesené při jednání soudu dne 5. 8. 2020 doplnil, že jeho první žádost nebyla zcela vyřízena, a proto nevznikla překážka pro vyřízení nové žádosti. Nesouhlasil s tvrzením žalované, že jeho žádost se dá vykládat tak, že chce všechny spisy, v nichž se nacházejí vyjmenované údaje. Žalovaná mu tento argument podsunula a sama ho následně vyvrátila, čímž se dopustila argumentačního klamu. Trval na tom, že na listině ze dne 5. 1. 2018 jsou jím žádané údaje zaznamenány, a proto se jeho žádost vztahovala i na tuto listinu. Objasnil, že výraz metadata použil v žalobě v obecném významu, tedy jako údaje o jiných údajích, a konkrétně tímto výrazem označil vyjmenované údaje o videozáznamech žalované. Zdůraznil, že má zájem o všechny vyžádané informace, tedy včetně listiny ze dne 5. 1. 2018. Skutečnost, že v první žádosti obdržel šest úředních záznamů a ve druhé žádosti obdržel devět úředních záznamů, svědčí podle žalobce rovněž o tom, že žalovaná nedostatečně pečlivě vyhledávala informace. Připomněl, že vyčerpал prostředky ochrany v řízení před správním orgánem, neboť podal infostížnost. Připustil, že listina ze dne 5. 1. 2018 byla vyhotovena žalovanou v reakci na jeho první žádost. Nedisponuje však všemi dokumenty žalované, a proto nemůže dohledávat a předkládat další důkazy prokazující nečinnost žalované.

Ústní jednání

12. Právní zástupce žalobce při jednání před soudem konaném dne 5. 8. 2020 plně odkázal na podanou žalobu ve znění repliky. Při jednání konaném dne 9. 9. 2020 dále uvedl, že z informační povinnosti dle InfZ není vyňata povinnost poskytovat „informace o informacích“ za předpokladu, že předmětná listina odpovídá žádosti oprávněného subjektu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Dále poukázal na skutečnost, že úřední záznamy, které byly k jeho druhé žádosti poskytnuty navíc oproti první žádosti, byly vyhotoveny dne 3. 10. 2017, 1. 11. 2017 a 29. 11. 2017, tedy dva úřední záznamy mu měly být poskytnuty již při první žádosti, kterou podal dne 18. 11. 2017. Trval na tom, že pokud se požadované informace vztahují k působnosti povinného subjektu, musí být poskytnuty nebo musí být žádost odmítnuta. Pokud nedojde k vyčerpání celého rozsahu žádosti o informace, je povinný subjekt nečinný. Trval na tom, že v řízení bylo prokázáno, že jeho žádost nebyla řádně vyřízena. Konkrétně právní zástupce žalobce poukázal na skutečnost, že ve sdělení ze dne 8. 4. 2019 jsou uvedeny konkrétní údaje o videozáznamu, a to že byl pořízen v 8:30 hodin dne 30. 7. 2016 a byl dlouhý 1 hodinu a 47 minut, a byl pořízen prap. N. Nebyla však poskytnuta žádná písemnost, která by tyto údaje obsahovala. Taková písemnost však podle právního zástupce žalobce existovat musí, neboť jinak by povinný nemohl uvedeného údaje z videozáznamu poskytnout a disponovat jím. Dále uvedl, že z dokazování při jednání soudu listinou ze dne 5. 1. 2018 vyplynulo, že žalovaný disponoval konkrétní písemností, v níž jsou zaznamenány požadované údaje, tedy písemností, k nimž se žádost vztahovala, ale tato listina žalobci k jeho žádosti nebyla poskytnuta a nedošlo ani k odmítnutí žádosti vztahující se k této listině. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým žalovanému uloží vydat do 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 25. 2. 2019. Současně požádal o náhradu nákladů řízení v celkové výši 25 034 Kč, jejíž vyúčtování předložil soudu v písemné podobě současně s kopií technického průkazu k vozidlu.

13. Pověřená pracovnice žalované při ústním jednání před soudem požadovala zamítnutí žaloby. Setrvala na tom, že žalobci byly poskytnuty písemnosti, ve kterých jsou zmiňovány informace, jež se týkají pořízení dotčených videozáznamů. K navrženému důkazu žalobce, který požadoval čtení listiny ze dne 5. 1. 2018, č. j. KRPU-227569-11/ČJ-2017, uvedla, že žalobcem naznačený způsob výkladu požadavku „veškerých písemností, v nichž jsou vyžádané informace zachyceny“ by nakonec mohl vést k požadavku celého spisu k žádosti ze dne 18. 11. 2017. Výklad žalobce označila za extenzivní a trvala na tom, že se jedná o šikanózní výkon práva, které nemůže požívat soudní ochrany. Doplnila, že k žádosti ze dne 18. 11. 2017 existuje ještě sdělení ze dne 5. 12. 2017, č. j. KRPU-227569-5/ČJ-2017, přičemž žalobce toto sdělení nepožaduje. Dále připomněla, že žalobce požadoval informace, nicméně informace nejsou metadaty. Doplnila, že požadované informace musela vyhledat, nejednalo se o automaticky zaznamenané informace.
14. Při jednání konaném dne 9. 9. 2020 dále uvedla, že výklad žalobce ohledně neposkytnutí sdělení ze dne 5. 1. 2018 nedokládá neúplnost poskytnuté informace. Tento výklad považovala za zcela absurdní, neboť se v případě tohoto sdělení jedná o „informaci o informaci“, nejde tedy o samotnou informaci, o kterou žalobce žádal. Rovněž zdůraznila, že navýšení počtu úředních záznamů poskytnutých žalobci v rámci jeho nové žádosti o informace dokládá pečlivý přístup žalované k vyhledávání požadovaných informací. V případě úředních záznamů, které byly poskytnuty žalobci se však vždy jednalo o listinu obsahující požadovanou informaci samotnou, nikoliv o listiny, které by bylo možné označit jako „informace o informaci“ při respektování výkladu právních ustanovení, které zastává právní zástupce žalobce, by bylo nutné poskytnout k žádosti o informaci celý správní spis, neboť se dotýká předmětných videozáznamů. K navýšení počtu úředních záznamů poskytnutých k druhé žádosti žalobce uvedla, že u povinného byla přijata Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

organizační opatření směřující k zajištění řádného vyřizování žádostí o informace ze strany žalobce. Připustila, že v případě předchozí žádosti nebyly poskytnuty všechny požadované listiny, což však bylo v případě druhé žádosti napraveno a trvala na tom, že informace byla poskytnuta v plném rozsahu. Závěrem poukázala na skutečnost, že tytéž informace, které jsou obsaženy ve sdělení ze dne 5. 1. 2018, na něž poukazuje žalobce, jsou obsaženy rovněž ve sdělení ze dne 1. 12. 2017, č. j. 227569/ČJ2017-5, které bylo žalobci řádně poskytnuto. Pověřená pracovnice žalovaného navrhla zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Náhradu nákladů řízení nepožadovala.

15. Soud podle § 52 s. ř. s. k návrhu žalobce provedl dokazování čtením listiny, a to sdělením „Žádost o informace ze dne 18. listopadu 2017 – poskytnutí“ ze dne 5. 1. 2018, č. j. KRPU-227569-11/ČJ-2017-0400KRPI, založeném na č.l. 53 soudního spisu.

Posouzení věci soudem

16. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
17. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správnímu orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 25. 2. 2019 podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce žádost o informace podle InfZ, jak je uvedeno v úvodu tohoto rozsudku. Dne 4. 3. 2019 žalovaná reagovala na žádost o informace sdělením č. j. KRPU-39485-1/ČJ-2019-0400KR-Pl, v němž podotkla, že totožnou žádost o informace podal žalobce již dne 18. 11. 2017 a tato žádost byla vyřízena pod č. j. KRPU-227569/ČJ-2017-0400KR-Pl a přezkoumána odvolacím orgánem. Vzhledem k tomu, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádostí o informace ze dne 18. 11. 2017 nemohl být vypořádán celý rok 2017, žalovaná se s částí žádosti žalobce ze dne 25. 2. 2019 za období roku 2012 do dne 18. 11. 2017 vypořádala tak, že odkázala na dokumentaci č. j. KRPU-227569/ČJ-2017-0400KR-Pl, a o zbývajícím období (tj. ode dne 19. 11. 2017 do dne 31. 12. 2017) vydala samostatné rozhodnutí ze dne 4. 3. 2019, č. j. KRPU-39485-3/ČJ-2019-0400KR-Pl, v němž žádost žalobce ode dne 19. 11. 2017 do dne 31. 12. 2017 podle § 2 odst. 4 InfZ odmítla. V odůvodnění uvedla, že informační povinnost se vztahuje pouze na informace, které jsou v působnosti povinného subjektu a jsou určitým způsobem fakticky zaznamenány. Žalobce podal proti rozhodnutí žalované dne 13. 3. 2019 stížnost, o které rozhodlo Ministerstvo vnitra České republiky dne 26. 3. 2019, č. j. MV-144061-23/KM-2017, tak, že žalované nařídilo, aby žádost žalobce za období roku 2012 až do dne 18. 11. 2017 vyřídila nejpozději do patnácti dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí.

20. Sdělením ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPU-39485-6/ČJ-2019-0400KR-Pl, žalovaná žalobce informovala, jak bylo o jeho stížnosti rozhodnuto, přičemž přílohou tohoto sdělení bylo devět úředních záznamů, a to ÚZ ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-37/ČJ-2016-040381, ÚZ ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-38/ČJ-2016-040381, ÚZ o ohledání místa přestupku ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-39/ČJ-2016-040381, ÚZ o ohledání místa přestupku ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-40/ČJ-2016-040381, ÚZ ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-41/ČJ-2016-040381, ÚZ ze dne 8. 8. 2016, č. j. KRPU-145932-57/ČJ-2016-040381, ÚZ vedoucího Obvodního oddělení Vejrty Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje npor. Mgr. M. ze dne 3. 10. 2017, č. j. KRPU-194401/ČJ-2017-0403UO, ÚZ vedoucího Obvodního oddělení Vejrty Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje npor. Mgr. M. ze dne 1. 11. 2017, č. j. KRPU-194401/ČJ-2017-0403UO, ÚZ vedoucího Obvodního oddělení Vejrty Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje npor. Mgr. M. ze dne 29. 11. 2017, č. j. KRPU-227569/ČJ-2017-0400KR-Pl. Žalobce byl současně informován, že první videozáznam byl pořízen na základě oznámení JUDr. Waltera dne 30. 7. 2016 v 08:36 hodin, na záznamu je zachycen příjezd hlídky do objektu a následná prohlídka objektu, délka záznamu je 1:47 minut, záznam byl pořízen dne 30. 7. 2016 v 09:02 prap. R. N. na osobní videokameru, prvotně byl uložen na SD kartě, přenesen byl dne 30. 7. 2016 na sdílený externí disk na OOP Vejrty prap. R. N., a to z důvodu vyhodnocení přenesu jako potřebného, záznam nebyl vymazán. U zbývajících tří videozáznamů bylo uvedeno, že pořízení videozáznamů bylo provedeno téhož dne, kdy bylo policii ohlášeno oznámení (tj. dne 30. 7. 2016, 30. 7. 2016 a 8. 8. 2016), záznamy byly smazány pro nadbytečnost, neboť neobsahovaly nové údaje. V této souvislosti žalovaná odkázala na § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“).
21. Rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPU-39485-7/ČJ-2019-0400KR-Pl, žalovaná žádost žalobce v části, v níž požadoval stručný popis toho, co je na záznamu zachyceno, jak je záznam dlouhý (počet minut), kdy byl záznam pořízen (čas), kým byl pořízen (hodnost, jméno, příjmení), jakým záznamovým zařízením byl pořízen, na jakém médiu byl záznam prvotně uložen, kdy a na jaké médium byl záznam přenesen, kdo rozhodl o přenesení záznamu (hodnost, jméno, příjmení), z jakého důvodu byl záznam přenesen, kdy byl záznam vymazán, v jaké věci byl záznam uchováván (č. j. a předmět), výrokem I. odmítla. Odkazem na § 8a InfZ výrokem II. částečně odmítla žádost žalobce v části poskytnutí kopií veškerých písemností, v nichž jsou vyžádané údaje zachyceny, a to z důvodu ochrany Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osobních údajů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 11. 4. 2019 odvolání a stížnost. Žalovaná v písemnosti ze dne 15. 4. 2019, č. j. KRPU-39485-9/ČJ-2019-0400KR-Pl, kterou předložila odvolání a stížnost žalobce Ministerstvu vnitra, uvedla, že informace o tom, že první videozáznam byl pořízen na osobní videokameru nebo že o jeho přenesení rozhodl prap. R. N., vyplývá ze znalosti npor. Mgr. M. k okolnostem výjezdů hlídky Obvodního oddělení Vejrty Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje k ohledání místa pilařského závodu na základě telefonického oznámení. Tyto skutečnosti vyplývají z úředních záznamů npor. Mgr. M. zpracovaných ex post těchto výjezdů a zpracovaných s ohledem k žádosti žadatele podle InfZ. Dále uvedla, že skutečnost, že videozáznam provedl prap. R. N., vyplývá rovněž z úředního záznamu ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-35/ČJ-2016-040381, o ohledání místa přestupku v čase 08:58 hodin. Vzhledem k tomu, že však v tomto úředním záznamu není výslovně uvedeno, že videozáznam byl proveden, tak tento úřední záznam nebyl žadateli poskytnut. Ve věci podané stížnosti Ministerstvo vnitra rozhodlo dne 30. 4. 2019, č. j. MV-144061-26/KM-2017, tak, že postup žalované ve věci vyřízení žádosti o poskytnutí informace potvrdilo a ve věci odvolání rozhodlo Ministerstvo vnitra dne 30. 4. 2019, č. j. MV-144061-25/KM-2017, tak, že odvolání žalobce zamítlo a rozhodnutí žalované potvrdilo. Podle Ministerstva vnitra nebyly v tomto konkrétním případě pořízeny další videozáznamy, tedy nebyly přeneseny na jiné záznamní médium jako součást spisové dokumentace, a proto nelze o neexistujících souborech poskytnout data, jelikož nebyla fakticky vytvořena. Dále uvedlo, že podle InfZ nemá povinný subjekt povinnost vytvářet metadata, pokud by to pro něj bylo nepřiměřenou zátěží.

22. Předmětem přezkumu je tedy otázka, zda žalovaná vyřídila žádost žalobce o informace ze dne 25. 2. 2019, neboť dle žalobce žalovaná dosud o celé žádosti věcně nerozhodla, tj. některou informaci neposkytla, ani o ní nevydala rozhodnutí o odmítnutí žádosti. V nyní projednávané věci je tak stěžejní otázkou, zda žalovaná žádost o informace vyřídila sdělením ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPU-39485-6/ČJ-2019-0400KR-Pl, a rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019, č. j. KRPU-39485-7/ČJ-2019-0400KR-Pl, tedy řádným poskytnutím informace, či zda je nadále s vyřízením žádosti ze dne 25. 2. 2019 nečinná.
23. Podle § 15 odst. 1 InfZ platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
24. Z InfZ mimo jiné vyplývá, že povinný subjekt může žádost vyřešit třemi způsoby. Povinný subjekt může zaprvé žádost odložit [§ 14 odst. 5 písm. a), c) InfZ], nebo za druhé žádosti vyhoví, tedy poskytne požadované informace [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ], anebo za třetí žádost odmítne [§ 15 odst. 1 InfZ].
25. Každá žádost o poskytnutí informací podaná podle InfZ musí být celá vyřízena některým ze zákonem předpokládaných způsobů. Zákon přitom nedává povinnému subjektu pravomoc k tomu, aby se doručenou žádostí či její částí nezabýval, tedy aby ji nijak nevyřídil (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2016, č. j. 8 A 106/2016–40 a ze dne 20. 7. 2017, č. j. 8 A 127/2016–390, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. Ke shodným závěrům dospěla i odborná literatura (Jelínková, J., Tuháček, M.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2017, komentář k § 14 odst. 5 InfZ), která uvádí, že: „[N]edojde-li k odložení žádosti pro nedostatek působnosti povinného subjektu (nebo pro nedoplnění žádosti), ani k vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 (z některého z důvodů ochrany informací podle § 7 až 11, event. jiného zákona, resp. pro faktický důvod neexistující informace, resp. pro neupřesnění žádosti), musí být informace poskytnuta ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění [či upřesnění žádosti, i když v tomto případě tak § 14 odst. 5 písm. d) nestanoví výslovně, zjevně opomenutím zákonodárce];...“
27. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda byla žádost žalobce dostatečně určitá, či zda měla žalovaná postupovat ve smyslu § 14 odst. 5 písm. b) InfZ. Žalobce v žádosti o informace ze dne 25. 2. 2019 požádal „o poskytnutí přehledu videozáznamů pořízených Policií České republiky v ulici Kovářská, v areálu bývalého podniku Benar (Sponit) v letech 2012 až 2017. Ke každému videozáznamu prosím o stručný popis toho, co je na záznamu zachyceno, dále o uvedení, jak je záznam dlouhý (počet minut), kdy byl záznam pořízen, na jakém médiu byl záznam prvotně uložen, kdy a na jaké médium byl záznam přenesen, kdo rozhodl o přenesení záznamu (hodnost, jméno, příjmení), z jakého důvodu byl záznam přenesen, zda a kdy byl záznam vymazán, kdo rozhodl o vymazání záznamu (hodnost, jméno, příjmení), z jakého důvodu byl záznam vymazán, a v rámci jaké věci byl záznam pořízen a uchováván (č.j. a předmět). Prosím o poskytnutí kopií veškerých písemností, v nichž jsou vyžádané údaje zachyceny.“ Z této žádosti je jasné patrné, co přesně je předmětem žalobcovy žádosti, a to písemnosti a informace týkající se videozáznamů pořízených při výjezdu Policií České republiky v areálu bývalého podniku Benar v letech 2012 až 2017. Žádost žalobce soud vyhodnotil jako určitou a srozumitelnou. Nebylo tedy třeba žalobce vyzývat k odstranění vad.
28. Nicméně žalobce vykládá poslední větu své žádosti jinak než žalovaná. Formulace „Prosím o poskytnutí kopií veškerých písemností, v nichž jsou vyžádané údaje zachyceny.“ podle žalované znamená, že žalobce požaduje listiny, v nichž je zachycena prvotní (vycházející) informace o videozáznamech. Žalobce však trval na tom, že mu veškeré listiny předloženy nebyly, což prokazoval sdělením ze dne 5. 1. 2018, č. j. KRPU-227569-11/ČJ-2017-0400KR-Pl, které soud provedl jako důkaz a které žalobci nebylo poskytnuto na jeho žádost ze dne 25. 2. 2019. Jednalo se však o odpověď na totožnou žádost žalobce o informace ze dne 18. 11. 2017.
29. Z žádosti žalobce ze dne 25. 2. 2019 nevyplývá, že žalobce požaduje zaslat nejen listiny, v nichž jsou jím požadované informace zachyceny, nýbrž znovu i listiny, které mu byly zaslány na jeho předchozí žádost o informace, které jsou parafrází informací z jiných listin.
30. Soud rozumí žádosti žalobce ze dne 25. 2. 2019 stejně jako žalovaná, a to tak, že žalobce požadoval listiny, z nichž poskytnuté informace vycházejí (prvotní informace), nikoliv znovuzaslání již jednou zasláního sdělení. To je ostatně v souladu s účelem InfZ, kterým je získávání nových, žadateli dosud neznámých informací o fungování veřejné správy, nikoliv zkoušení povinného subjektu ze schopnosti vyhledávat informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

31. Žalobci byly poskytnuty prvotní informace, včetně těch, které mu již byly jednou poskytnuty na základě předchozí žádosti o informace, jak vyplývá ze sdělení žalované ze dne 8. 4. 2019 a ze dne 5. 1. 2018.
32. K námitce žalobce, že žalovaná žalobci neposkytla žádnou písemnost týkající se toho, že videozáznam A byl pořízen prap. N., soud uvádí, že toto tvrzení není pravdivé. V úředním záznamu vedoucího Obvodního oddělení Vejpřty Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje npor. Mgr. M. ze dne 29. 11. 2017, č. j. KRPU-227569/ČJ-2017-0400KR-Pl, je výslovně uvedeno, že „[z]áznam byl pořízen dne 30. 7. 2016, v 09:02 hodin, v délce 01:47 minut, prap. R. N.“ Tento úřední záznam byl žalobci poskytnut a je listinou obsahující informacem o pořízeném videozáznamu. Soud tak nemá pochyb o tom, že žalobci byla informace o videozáznamu ze dne 30. 7. 2016 v 09:02 hodin (žalobcem označený jako videozáznam A) poskytnuta a námitku žalobce proto vyhodnotil jako nedůvodnou.
33. Vedle toho žalobce namítal, že v případě videozáznamů ze dne 30. 7. 2016, pořízených na základě oznámení JUDr. Jana Waltera (právního zástupce žalobce) v 11:45 hodin a ve 12:45 hodin (žalobcem označených jako videozáznamy B a C), mu nebyly poskytnuty listiny, na nichž jsou tyto údaje zachyceny, ani nedošlo v této části žádosti k odmítnutí žádosti. K této námitce soud konstatuje, že žalobci byl poskytnut úřední záznam o ohledání přestupku ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-39/ČJ-2016-040319, a úřední záznam ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-38/ČJ-2016-040381, které se týkají oznámení JUDr. Jana Waltera dne 30. 7. 2016, v 11:45 hodin, tedy videozáznamu B, a rovněž mu byl poskytnut úřední záznam o ohledání přestupku ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-40/ČJ-2016-040319, a úřední záznam ze dne 30. 7. 2016, č. j. KRPU-145932-41/ČJ-2016-040381, které se týkají oznámení JUDr. Jana Waltera dne 30. 7. 2016, v 12:45 hodin, tedy videozáznamu C. Ve sdělení ze dne 8. 4. 2019 bylo rovněž uvedeno, že videozáznamy pořízené na základě oznámení JUDr. Jana Waltera dne 30. 7. 2016 v 11:45 hodin a dne 30. 7. 2016, ve 12:45 hodin, byly pro nadbytečnost vymazány, neboť neobsahovaly nové skutečnosti. O vymazání videozáznamů rozhodl npor. Mgr. J. M. Žalobci tak byly poskytnuty jím požadované informace, včetně jím požadovaných listin. Žalobci se nepodařilo tyto objektivně zjištěné skutečnosti vyvrátit, přičemž k tomuto tvrzení nepředložil soudu žádné důkazy. Soudu proto nezbylo než i tuto námitku žalobce vyhodnotit jako nedůvodnou.
34. Žalobce dále namítal, že žalovaná nedostatečně dohledávala jím požadované informace a neposkytla mu všechny své písemnosti, v nichž jsou metadata o videozáznamech zachycena. K tomu soud uvádí, že žalobce ve své žádosti ze dne 25. 2. 2019 nepožadoval metadata, nýbrž přehled k videozáznamům a listinné dokumenty, na kterých byly jím požadované informace zachyceny. Metadata jsou uložena v souboru a informují o tom, kdy byl soubor vytvořen a na kterém počítači (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2014, č. j. 29 A 33/2012-86, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 6 As 38/2015-51).
35. Žalobce ve své žádosti ze dne 25. 2. 2019 nepožadoval informace o tom, kdy a na kterém počítači byly soubory vytvořeny (metadata), nýbrž požadoval písemnosti vztahující se k pořízeným videozáznamům z výjezdu Policie České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

36. Žalovaná se žádostí žalobce pečlivě zabývala (podruhé), vyhledala jí požadované informace, a jak soud dovodil výše, poskytla žalobci listiny, které obsahovaly jí požadované prvotní informace.
37. Lze proto uzavřít, že žádost žalobce byla dostatečně určitá, žalovaná žalobci poskytla listiny obsahující žalobcem požadované informace a v části žádost žalobce odmítla, tedy o žádosti žalobce rozhodla v plném rozsahu, přičemž soud se ztotožnil s žalovanou ohledně výkladu žádosti žalobce, že požadoval listiny, na nichž jsou zachyceny prvotní údaje o jí požadovaných videozáznamech, s tím, že žalobce nepožadoval informace o metadatech.
38. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že u žalované neshledal ke dni vydání tohoto rozsudku nečinnost ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s., a tudíž předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a výrokem I. rozsudku ji podle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
39. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 9. září 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)